

Η δασκάλα πήρε τ' όπλο της

1. Αμνός

**"Και θα χτυπήσω με μεγάλη εκδίκηση κι άγρια οργή,
όσους θα αποπειραθούν να καταστρέψουν τους αδελφούς μου.
Και θα γνωρίσετε πως Εγώ είμαι ο Κύριος, όταν θα ρίξω
την εκδίκησή μου εναντίον τους . "**

Ιεζεκιήλ, 25:17 (όπως ακούγεται στο Pulp Fiction)

**"Τότε ό Ίησοϋς ανήχθη εις την έρημον υπό τοϋ Πνεύματος πειρασθήναι
υπό τοϋ διαβόλου"**

Ματθ. 4,1

~~~~~

Η Άννα αγαπούσε τον Ματίς. Στους πίνακες του μπορούσε να ξεκουράζεται, σαν να 'ταν αναπαυτικές πολυθρόνες. Έτσι ζωγράφιζε κι εκείνη.

Στην Καλών Τεχνών τον θεωρούσαν ξεπερασμένο. Οι συμφοιτητές της προτιμούσαν τον αφηρημένο εξπρεσιονισμό και τις εννοιολογικές εγκαταστάσεις. Και την Άννα το ίδιο ξεπερασμένη την έβλεπαν.

Μόνο σε μια καθηγήτρια άρεσαν οι πίνακες της.

"Ξέρεις, Άννα", της είπε μια μέρα που πόζαρε, "έχει ειπωθεί ότι ο Πικάσο ήταν ο μεγαλύτερος καλλιτέχνης, αλλά ο Ματίς ήταν ο μεγαλύτερος ζωγράφος."

"Το γνωρίζω. Εγώ ζωγράφος θέλω να είμαι."

"Μακάρι να 'ταν τόσο απλό."

Της εξήγησε. Αν ήθελε να είναι επαγγελματίας ζωγράφος, να ζει από αυτό, θα έπρεπε να γοητεύσει τους γκαλερίστες και τους κριτικούς. Αυτοί καθοδηγούν το κοινό. Ειδικά στον εικοστό πρώτο αιώνα αυτό που μετράει δεν είναι τα έργα σου, αλλά η εικόνα που προβάλλεις.

"Στο λέω γιατί αγαπώ τη ζωγραφική σου. Σε καμιά γκαλερί δεν θα βάλουν τους πίνακες μιας..."

Δεν είπε τη λέξη. Αλλά η Άννα την ήξερε, την άκουγε συχνά. Μιας θεούσας.

~~

Ήταν θεούσα, ντυνόταν σαν θεούσα, ζούσε σαν θεούσα. Και δεν καταλάβαινε τι αρνητικό είχε αυτό.

Ήταν θεούσα, είχε τον Θεό μέσα της. Τι καλύτερο μπορούσε να ευχηθεί ένας άνθρωπος; Να γίνει διάσημος-πλούσιος-δυνατός; Τι σημασία έχει να κερδίσεις τον κόσμο και να χάσεις την ψυχή σου;

Στη γειτονιά, στο σχολείο, στη σχολή αργότερα, τους έβλεπε να την κοιτούν γελώντας. Είχε μαλλιά μακριά, πάντα σε γαλλική κοτσίδα. Φορούσε μακριές φούστες και πουκάμισα κουμπωμένα ως το λαιμό. Τι τους πείραζε; Εκείνη δεν κατέκρινε τις κοπέλες με "τα ξώβυζα και τα ξέκωλα". Όχι δυνατά. Δικαίωμα τους να δείχνουν ό,τι θέλουν να δείξουν.

Εκείνη δεν είχε πολλά να δείξει. Από μικρή ήταν αδύνατη. Και κρατιόταν έτσι. Τηρούσε όλες τις νηστείες κατά γράμμα. Δεν έπινε, μόνο σπάνια λίγο κρασί -"που το 'χει ευλογήσει κι ο Χριστός".

Είχε και το άθλημα της. Δρομέας μεγάλων αποστάσεων. Δεν έκανε πρωταθλητισμό, αν και θα μπορούσε. Της άρεσαν οι διαδρομές στα δάση και στα βουνά. Εκείνες τις ώρες ένιωθε να 'ρχεται πιο κοντά στον Θεό. Κι έτρεχε ατελείωτες ώρες.

Κάποιες φορές, όταν κοιτιόταν γυμνή στον καθρέφτη, κι έβλεπε το δίχως λίπος σώμα της, με τα δυνατά πόδια, την επίπεδη κοιλιά και τα οπίσθια πέτρα, σκεφτόταν ότι πολλές από εκείνες με τα μίνι θα ήθελαν να έχουν τέτοια γραμμή.

Ναι, αλλά εσύ είσαι καλύτερη, έτσι δεν είναι;

Καταλάβαινε ότι έπεφτε στα αμαρτήματα της αλαζονείας και της φιλαρέσκειας σαν άκουγε τη φωνή του. Έκανε τον σταυρό της κι έλεγε: "Υπάγε οπίσω μου, Σατανά."

Ναι, μ' αρέσει να 'μαι πίσω σου, Άννα.

Έλεγε και το Πάτερ Ημών. Τις περισσότερες φορές εκείνος έφευγε.

~~

Δεν είχε ακούσει ποτέ τον Θεό να της μιλάει. Ήξερε ότι η σιωπή Του δεν ήταν σημάδι αδιαφορίας ή έλλειψης. Το αντίθετο. Είχε τον Θεό μέσα της, ήταν θεούσα, γι' αυτό Εκείνος δεν χρειαζόταν να της μιλάει.

Αλλά της μιλούσε ο Δαίμονας. Της μιλούσε συχνά. Ξεκίνησε όταν της ήρθε περίοδος για πρώτη φορά. Το 'πε στη μητέρα της και στον πνευματικό της. Φοβόταν ότι έπρεπε να της κάνουν εξορκισμό.

"Εξορκισμό κάνουμε σ' όσους κατέχονται απ' τον δαίμονα", της είπε. "Εσύ τον νικάς και τον περιφρονείς. Γι' αυτό σε κυνηγάει. Ο Σατανάς πασχίζει να κερδίσει τους ενάρετους, όπως έκανε και με τον Κύριο στην έρημο. Τους άλλους, τους πολλούς, τους έχει ήδη."

Αλλά η Άννα φοβόταν. Δεν ήξερε αν θα μπορούσε να 'ναι τόσο δυνατή, σαν την δεκαπεντάχρονη Αγία Μαρίνα που τον νίκησε. Και πράγματι, τουλάχιστον μια φορά ο διάβολος την έπεισε να κάνει ό,τι της είπε. Εξομολογήθηκε και συγχωρέθηκε. Αλλά φοβόταν, ότι θα μπορούσε να ξαναφανεί αδύναμη. Ή πολύ δυνατή.

~~{~~

Λίγο καιρό αφότου τέλειωσε τη σχολή, χάθηκε ο πατέρας της στη θάλασσα. Έπρεπε να συντηρήσει τον εαυτό της και τον Στέλιο. Ο αδελφός της ήταν πέντε χρόνια μεγαλύτερος, αλλά είχε βαριά νοητική καθυστέρηση. Θα έμενε όλη του τη ζωή τεσσάρων χρονών.

Με τη ζωγραφική της δεν θα έβγαζε λεφτά, το ήξερε. Όχι όσο ήταν θεούσα. Κι ήθελε να παραμείνει. Έκανε τα χαρτιά της για αναπληρώτρια καλλιτεχνικών. Πώς να γνώριζε ότι αυτό θα την έριχνε στην αγκαλιά του δαίμονα;

~~

Δούλεψε τρεις χρονιές σε γυμνάσια της Αττικής. Ως προστάτιδα οικογένειας κι έχοντας αδελφό με αναπηρία, δεν την έστειλαν στα νησιά και στην επαρχία. Έτσι μπορούσαν να μένουν στο σπίτι τους, απαραίτητο, αφού ήταν αδύνατο να νοικιάζει με τον αστείο μισθό της αναπληρώτριας. Κι ούτε ήθελε να φύγει, να κλείσει τον Στέλιο σε ίδρυμα. Το είχε υποσχεθεί.

Της άρεσε η δουλειά της. Τα περισσότερα παιδιά αδιαφορούσαν κι έβλεπαν τα καλλιτεχνικά ως κενή ώρα. Αλλά πάντα υπήρχε ένας μαθητής, αγόρι ή κορίτσι, που κοιτούσε την Άννα στα μάτια όταν μιλούσε. Ήταν αυτός ο ένας που της έδινε δύναμη να συνεχίζει.

Την τέταρτη χρονιά άλλαξε η κυβέρνηση. Ο νέος υπουργός παιδείας ήθελε να κάνει τη δική του εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Έβαλε τα εικαστικά, το θέατρο και τη μουσική σε όλα τα σχολεία, σε όλες τις βαθμίδες.

Η Άννα χάρηκε μ' αυτή την αλλαγή. Περισσότερες θέσεις, περισσότερες ευκαιρίες. Μέχρι που είδε τον διορισμό της. Της είχε τύχει ένα Εσπερινό Λύκειο, στην πιο υποβαθμισμένη περιοχή της Αθήνας.

Ήξερε τι σημαίνει Εσπερινό Λύκειο. Έτσι νόμιζε. Ήξερε τι σημαίνει γκέτο. Πάλι λάθος.

Αλλά πήγε. Δεν είχε άλλη επιλογή.

~{~}

Σαν την είδε ο διευθυντής, την κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω και ρώτησε σε τι μπορούσε να τη βοηθήσει.

"Είμαι η Άννα Μόνου", είπε εκείνη.

Ο διευθυντής δεν κατάλαβε.

"Άννα Μόνου, θα διδάξω καλλιτεχνικά."

"Ω, ρε πούστη μου", έκανε ο διευθυντής.

"Ορίστε;"

Της είπε να καθίσει κι άναψε τσιγάρο, χωρίς να ρωτήσει αν την ενοχλούσε -και την ενοχλούσε.

"Άννα... Μπορώ να σε λέω Άννα;"

"Έτσι με λένε."

"Ωραία."

Την κοίταξε πάλι.

"Είδα ότι έβαλαν γυναίκα, αλλά περίμενα να στείλουν καμιά... μεγάλη."

"Μεγάλη;"

"Πόσων χρονών είσαι;"

"Είκοσι έξι."

"Γαμώτο."

"Ορίστε;"

"Μάλλον δεν έχεις καταλάβει πού ήρθες. Από πού είσαι;"

"Νέα Σμύρνη."

"Ε, ναι, δεν έχεις καταλάβει."

Τα πράγματα ήταν απλά. Οι περισσότεροι απ' τους μαθητές του Εσπερινού ήταν μεγαλύτεροι απ' την Άννα. Και σίγουρα δεν νοιάζονταν για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και τα καλλιτεχνικά. Ήθελαν να πάρουν το πτυχίο για να μπορούν να κάνουν ΑΣΕΠ ΔΕ. Κάποιοι, λίγοι, για να περάσουν σε ΤΕΙ. Αυτή ήταν η φωτεινή πλευρά του σχολείου.

"Αλλά έχουμε και τα κατακάθια. Πρώην φυλακισμένους, χρήστες, τσιγγάνους, χουλιγκάνους", της είπε.

"Όλοι είναι πλάσματα του Θεού", απάντησε η Άννα.

Ο διευθυντής κόντεψε να πνιγεί απ' τα γέλια.

"Του Θεού; Αυτοί μάλλον του διαβόλου είναι."

Το γέλιο τού έφτιαξε λίγο τη διάθεση.

"Τέλος πάντων. Θέλεις να δοκιμάσεις;"

"Θέλω να εργαστώ."

"Ωραία, εργάσου. Αλλά να ξέρεις ότι σ' αυτό το συρτάρι έχω ένα ωραίο χαρτάκι που γράφει ότι παραιτείσαι για προσωπικούς λόγους και λοιπά και λοιπά. Δεν είναι ντροπή. Το ένα τρίτο σχεδόν απ' όσους στέλνουν αυτό κάνει. Όλες οι γυναίκες σίγουρα."

"Δεν μπορώ να παραιτηθώ", είπε η Άννα. "Χρειάζομαι αυτά τα λεφτά και τα λοιπά και τα λοιπά."

"Εντάξει τότε. Ο θεός μαζί σου."

"Αμήν."

Γνώρισε τους άλλους καθηγητές, όλοι άντρες. Μετά πήγε στην πρώτη τάξη. Σαν βγήκε αρχίσανε τα στοιχήματα, πόσες ώρες θ' αντέξει.

~~

Οι πρώτες τρεις ώρες δεν ήταν τόσο άσχημες. Οι μαθητές γελούσαν σαν την έβλεπαν και τους έλεγε τι κάνει. Μετά την αγνοούσαν. Αυτή προσπαθούσε να μιλήσει για τέχνη. Κάποιος της είπε να μιλάει πιο σιγά, γιατί δούλευε απ' τα χαράματα, κι ακούμπησε στο θρανίο του.

Η Άννα πίστευε ότι όλα θα πήγαιναν καλά. Βαρετά κι αδιάφορα, αλλά θα έβγαζε τη χρονιά κι ίσως την επόμενη να πήγαινε κάπου καλύτερα. Έτσι πίστευε, μέχρι που μπήκε στη τελευταία τάξη.

Εκεί είχε μόλις εφτά μαθητές. Ήταν η θεωρητική κατεύθυνση, εντελώς χάσιμο χρόνου. Ποιος πάει σ' εσπερινό για να μάθει αρχαία;

"Τι 'ν' τούτο ρε;" ακούστηκε σαν την είδαν.

Η Άννα τους κοίταξε και προσπάθησε να μιλήσει. Αλλά δεν έβγαине η φωνή της.

Πίσω δεξιά καθόταν ένας αδύνατος τσιγγάνος. Φαινόταν ο πιο νεαρός, δεκαεφτά, δεκαοκτώ χρονών. Δυο θέσεις πιο μπροστά, χυμένος στο θρανίο, καθόταν ο μεγάλος της τάξης, πάνω από πενήντα.

Οι άλλοι πέντε κάθονταν πιο κοντά κι έμοιαζαν με αγέλη λύκων. Δεν είχαν κάτι παράξενο στο ντύσιμο, ούτε ξυρισμένο κεφάλι και σβάστικες. Αλλά την κοιτούσαν σαν να ήταν το θήραμα. Έτσι ένιωσε. Να απειλείται.

"Καλησπέρα σας", κατάφερε να πει. "Με λένε Άννα Μόνου και θα σας κάνω το μάθημα των καλλιτεχνικών."

Η πεντάδα έσκασε στα γέλια. Ο μεσήλικας ξεφύσησε. Ο νεαρός πίσω έσφιξε τα δόντια, σαν να ήξερε τι θα συμβεί.

"Λοιπόν... Για πείτε μου, ποιος είναι ο αγαπημένος σας καλλιτέχνης;" τους ρώτησε.

Πάντα έτσι ξεκινούσε το μάθημα γνωριμίας. Αλλά ποτέ δεν είχε ακούσει την απάντηση που άκουσε.

"Ο Γκουζγκούνης", είπε ένας απ' την πεντάδα, αυτός που την κοιτούσε πιο έντονα. Σύντομα η Άννα θα μάθαινε το παρατσούκλι του: Σκύλος.

Δεν περίμενε να σταματήσουν τα γέλια. Έδειξε τον νεαρό στην πίσω θέση.

"Εσύ θες να μας πεις; Πώς σε λένε;"

Εκείνος πήρε βαθιά ανάσα.

"Με λένε Στε-Στε-Στε..."

"Τον λένε Στέργιο κι είναι γύφτουλας", πετάχτηκε ο Σκύλος.

"Στέργιο, ξέρεις κάποιον ζωγράφο;"

"Τον Πι-Πι"

"Τον Πικάσο;"

"Πικάσο."

Η Άννα χαμογέλασε. Όλοι ήξεραν τον Πικάσο.

"Ξέρεις, Στέργιο, ο Πικάσο είχε τσιγγάνικο αίμα, απ' τη μεριά της μητέρας του."

"Γύφτος ήταν κι ο Πικάσο;" έκανε ο Σκύλος.

Πάλι γέλια. Η Άννα κοίταξε το ρολόι της. Ακόμα... σαράντα λεπτά; Αισθανόταν σαν να είχαν περάσει τρεις ώρες.

"Λοιπόν, αρκούν τα λόγια για σήμερα, μην σας κουράσω", τους είπε.

"Κόψτε ένα χαρτί απ' το τετράδιο σας και φτιάξτε ένα σκίτσο. Ότι σας έρθει. Μην το σκέφτεστε, διασκεδάστε 'το. Η τέχνη είναι διασκέδαση."

Κι αυτό το έλεγε στο μάθημα γνωριμίας. Στα γυμνάσια έπιανε. Ήθελε να συμβεί κι εκεί.

Παραδόξως ο πρώτος που ξεκίνησε να ζωγραφίζει ήταν ο Σκύλος. Μάλλον ήταν ο μόνος που ζωγράφιζε. Οι άλλοι κοιτούσαν τα κινητά τους, με εξαίρεση τον γκριζομάλλη που έκλεισε τα μάτια του να κοιμηθεί, και τον Στέργιο που κοιτούσε τα χέρια του.

Η Άννα είδε τον Σκύλο να ζωγραφίζει με αφοσίωση και σκέφτηκε ότι ίσως να γινόταν ένα θαύμα. Κι άκουσε τη φωνή του πάλι.

Δεν γίνονται θαύματα.

Ίσως να ήταν ένας αδικημένος κι αποκλεισμένος απ' την κοινωνία καλλιτέχνης.

Μόνο στη φαντασία σου, Άννα.

"Τέλειωσα!" φώναξε τότε ο Σκύλος. Έδειξε τη δημιουργία του στην παρέα. Νέος κατακλυσμός γέλιου.

Η Άννα δεν ήθελε να δει.

Πήγαινε να δεις, είναι ωραίο.

"Θα μου δείξεις κι εμένα τι έφτιαξες;" του είπε χωρίς ν' αφήσει την ασφάλεια της έδρας.

"Βεβαίως, βεβαίως", έκανε ο Σκύλος με τη φωνή του βαριά και σοβαρή.

Της το έδειξε. Η Άννα χλόμιασε. Κρατήθηκε να μην πέσει.

"Τι... είναι;" ρώτησε.

Ξέρεις τι είναι, Αννούλα.

"Είμαι εγώ που σε γαμάω απ' τον κώλο, κατάλαβες, για να μη σου πάρω την παρθενιά, κατάλαβες. Από μπρος παρθένα κι από πίσω μπαίνουν τρένα. Κατάλαβες;"

Της ήρθε να βάλει τα κλάματα, αλλά συγκρατήθηκε. Πήρε την τσάντα της και βγήκε, ενώ πίσω οι λύκοι ούρλιαζαν.

Τρέξε, τρέξε, τρέξε

Πήγε στο γραφείο του διευθυντή. Ήθελε να πεθάνει εκείνη τη στιγμή. Του είπε τι είχε συμβεί.

"Στο 'πα", έκανε ο διευθυντής.

"Μου το 'πες;"

"Ναι, στο 'πα. Άννα, πάρε το χαρτάκι σου, υπόγραψε να ησυχάσεις. Οι

άλλοι καθηγητές έβαλαν στοίχημα ότι δεν θ' αντέξεις πάνω από δυο ώρες. Άντεξες τρεις. Μια χαρά τα πήγες."

Η Άννα προσπαθούσε να καταλάβει τι άκουγε, πού βρισκόταν, ποια ήταν.

Είσαι μια παρθένα κι από πίσω τρένα.

"Δεν είμαι", είπε δυνατά.

"Τι δεν είσαι;" ρώτησε ο διευθυντής.

"Δεν θ' αποβληθεί; Τίποτα; Ούτε μια παρατήρηση;"

Ο διευθυντής γέλασε. Έκανε νόημα στην Άννα να πάει πιο κοντά.

"Κοπέλα μου", της είπε, "το συγκεκριμένο άτομο έχει κάνει φυλακή.

Μαχαίρωσε έναν ξένο. Δεν τον σκότωσε, ήταν κι ανήλικος, έχει άκρες στη Βουλή, γι' αυτό είναι έξω. Τι παρατήρηση να του κάνω;"

"Αλλά δεν είναι δίκαιο, είναι λάθος."

"Το λάθος είσαι εσύ. Είσαι σε λάθος μέρος, Άννα. Πάρε την εθελούσια, υπόγραψε, πήγαινε σπίτι σου. Τι ψάχνεις;"

Η Άννα πήρε το χαρτί. Το σκέφτηκε για λίγο. Μετά θυμήθηκε τον αδελφό της στο σπίτι. Θυμήθηκε ότι χρωστούσαν λογαριασμούς απ' το καλοκαίρι.

"Δεν πάω πουθενά", του είπε. "Δικαιολογήστε με για σήμερα. Θα γυρίσω αύριο. Κανονικά." Στάθηκε στην πόρτα. "Και λοιπά και λοιπά."

Ο διευθυντής κοίταξε πόσα τσιγάρα του 'χαν μείνει στο πακέτο. Το 'χε αδειάσει πάλι.

"Άλλα πέντε χρόνια", μονολόγησε. "Άλλα πέντε χρόνια και το κόβω."

~~

Άφησε το αυτοκίνητο στην πυλωτή, αλλά δεν ανέβηκε πάνω. Τέσσερις ώρες περπάταγε. Δεν έμοιαζε με τη μοναξιά του ανώμαλου δρόμου. Διαρκώς τρόμαζε. Βήματα πίσω της, κάποιιοι που τσακώνονταν, το ύποπτο φορτηγάκι, ο σκύλος που τη γάβγισε.

Έφτασε να γυρίσει το κλειδί μετά τα μεσάνυχτα. Το πρώτο που άκουσε ήταν η φωνή του αδελφού της.

"Έψα! Έψα!"

Ο Στέλιος δεν έπινε νερό. Μόνο λεμονάδα -και μόνο Έψα. Άνοιξε ένα μπουκάλι, έβαλε καλαμάκι και του το έδωσε. Μετά έκατσε στο καβαλέτο της. Τι να ζωγραφίσει;

Φτιάξε ένα πισωκολλητό.

"Δεν είμαι παρθένα", είπε στον αέρα.

Χάρη σε μένα.

Όταν ήταν στη σχολή είχε συμπαθήσει έναν συμφοιτητή της. Του άρεσαν κι εκείνου οι φωβιστές. Βγαίνανε μαζί για ένα μήνα. Είχαν φιληθεί και χαϊδευτεί, αλλά εκείνος ήθελε περισσότερα. Το ήθελε κι η Άννα, τον ποθούσε, αλλά ήξερε ότι είναι αμαρτία. Ένα βράδυ άκουσε τη φωνή.

Αν δεν το κάνεις θα σ' αφήσει.

Το έκανε. Και μετά την άφησε. Εξομολογήθηκε και συγχωρέθηκε. Δεν το ξανάκανε με κανέναν άλλο.

Κοιμήθηκε βλέποντας τηλεόραση. Κάποια στιγμή άκουσε βήματα στο δωμάτιο. Δεν πρόλαβε να γυρίσει. Χέρια την κρατούσαν μπρούμυτα.

"Δεν θα σε πονέσω πολύ", της είπε.

Της έβγαλε τη φόρμα και το εσώρουχο. Κατάφερε να γυρίσει λίγο το κεφάλι της και τον είδε. Ήταν ο διευθυντής, αλλά με κέρατα στο κεφάλι.

Ούρλιαξε και ξύπνησε. Ο Στέλιος στεκόταν στην πόρτα, ένας υπερφυσικός μπέμπης.

"Πονάς;" τη ρώτησε.

"Όχι."

"Φοβάσαι μόνο;"

"Δεν φοβάμαι, όνειρο ήταν. Πήγαινε για ύπνο, Στέλιο."

Αλλά φοβόταν.

~~

Το πρωί ξύπνησε πολύ νωρίς. Άφησε στο τραπέζι της κουζίνας την Έψα κι ένα γιαούρτι με μέλι για τον αδελφό της. Μετά μπήκε στο ντεσεβό κι οδήγησε ως το δάσος.

Έτρεξε δυο ώρες. Κάπου μακριά απ' τον κόσμο σταμάτησε κι άρχισε να κλαίει, με λυγμούς. Δεν της άξιζε αυτό.

Ποιο, Αννούλα; Η ζωή;

Μπορείς να σκοτωθείς.

"Για μια φορά", είπε κοιτώντας ψηλά. "Για μια φορά ας μου μιλούσες κι εσύ."

Ακουγόταν μόνο ο άνεμος στα φύλλα.

"Ούχ ως ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ως σύ", εἶπε μετὰ κι ἔκανε τον σταυρό της.

Ὅταν γύρισε σπίτι ἦταν τόσο κουρασμένη που ἔπεσε ξανά για ὕπνο.

Δούλευε το ἀπόγευμα.

~~~~~

2.Λύκοι

**"Your own personal Jesus
Someone to hear your prayers
Someone who cares."**

Depeche Mode

**"As I walk through the valley of the shadow of death
I take a look at my life and realize there's nothin' left"**

Gangsta's Paradise, Coolio

~~~~~

Πριν περάσει στην Καλών Τεχνών είχε ασχοληθεί με την αγιογραφία. Ήταν η καλύτερη της σχολής, χωρίς καμιά αμφιβολία. Αλλά στην έκθεση των μαθητών προκάλεσε μόνο αρνητικές εντυπώσεις -και τρόμο.

Υπήρχε κάτι αδιόρατα δαιμονικό στις αγιογραφίες της. Τα φρύδια που θύμιζαν τον σαρδόνιο Τζακ Νίκολσον. Τα μάτια που γυάλιζαν σαν μανιακού -κι ένιωθες να σε ακολουθούν όπου κι αν πήγαινες. Το -λίγο πιο μεγάλο απ' το συνηθισμένο- στήθος της Παναγίας με το Βρέφος. Και, το χειρότερο απ' όλα, το χαμόγελο του Χριστού.

Ειδικά σ' αυτή την εικόνα στάθηκε πολλή ώρα ο ιερέας της ενορίας. Την κοίταξε προσεχτικά, κι έπειτα σκανδαλισμένος, ίσως και κάπως έντρομος, είπε δυνατά: "Αυτό δεν είναι αγιογραφία. Είναι δαιμονογραφία, βλασφημία... Ο Χριστός χαμογελάει!" Κι έφυγε πριν να διαρρήξει τα μάτια του.

Ο δάσκαλος, που εξαρτιόταν απ' την Εκκλησία, είπε στην Άννα ότι δεν μπορούσε να την έχει στη σχολή.

"Κάνε κάτι άλλο", της είπε. "Δεν νομίζω ότι θα δεχτούν πουθενά τις... αγιογραφίες σου."

"Τι να κάνω;"

"Ίμπρεσιονισμό, ξέρω 'γω;"

Προτίμησε τον φωβισμό.

~{~

Εκείνη την αγιογραφία κοιτούσε πριν φύγει για το εσπερινό λύκειο. Της άρεσε πολύ ο "Personal Jesus", γιατί χαμογελούσε ειρωνικά και γαλήνια μαζί.

Άρεσε και στον Στέλιο. Εκείνος φοβόταν τις αυστηρές αγιογραφίες της ορθόδοξης παράδοσης. Αλλά αγαπούσε τον "Χριστό της Άννας".

"Είναι σαν άνθρωπος", έλεγε μπροστά στην εικόνα.

Του άφησε την Έψα και το γιαούρτι και του είπε ότι θα γυρίσει το βράδυ. Έτρεμε η ψυχή της που τον άφηνε μόνο, αλλά δεν μπορούσε να προσλάβει κάποιον. Το Κέντρο Στήριξης Ατόμων με Νοητική Υστέρηση είχε αναστείλει τις εργασίες του -λόγω διακοπής κρατικής χρηματοδότησης.

~~

Στο δρόμο για το λύκειο άκουσε στο ραδιόφωνο το Gangsta's Paradise. Θυμήθηκε την ταινία. Η Μισέλ Φάιφερ ήταν καθηγήτρια σ' ένα σχολείο του γκέτο. Αλλά δεν θυμόταν πώς τέλειωνε η ταινία. Μάλλον καλά. Έτσι τελειώνουν όλες οι ταινίες του Χόλιγουντ.

Κοιτάχτηκε στο καθρεφτάκι. Μια συμφοιτήτρια τής είχε πει ότι έμοιαζε στη Φάιφερ. Δεν ήταν γαλανομάτα, ούτε ξανθιά, αλλά υπήρχε κάποια ομοιότητα. Φαινόταν το ίδιο ντελικάτη κι εύθραυστη.

Το καλύτερο θύμα.

Νιώθουν την αδυναμία σου οι λύκοι.

Σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να τους αλλάξει, να τους εμπνεύσει. Δεν θα έκανε πίσω, θα έδειχνε πόσο δυνατή είναι -με τη βοήθεια του Θεού.

Και τη δική μου βοήθεια.

~~

Ο διευθυντής στεναχωρήθηκε σαν την είδε στο γραφείο του.

"Γύρισες;" Έσφιξε τα χείλη σαν να 'λεγε "μπελάδες".

"Σας το είχα πει ότι θα έρθω."

"Ναι, μου το 'πες. Ευτυχώς σήμερα δεν έχεις μάθημα στο γάμμα δύο."

Η Άννα ξαφνιάστηκε. Δεν είχε δει καν το πρόγραμμα της. Κάθε τάξη έκανε καλλιτεχνικά μια φορά τη βδομάδα. Αυτό σήμαινε ότι θα πήγαινε στους... λύκους μόνο κάθε Πέμπτη. Χάρηκε. Δεν θα χρειαζόταν να τους αντιμετωπίσει.

*Νομίζεις, Μισέλ.
Δεν είναι Χόλιγουντ.*

~~

Είχε τελειώσει και την τέταρτη ώρα της. Κανένας τρόμος, κανένας μπελάς, μόνο απέραντη βαρεμάρα. Κανείς δεν την άκουγε να μιλάει, έτσι κάποια στιγμή σταμάτησε να το κάνει. Την τελευταία ώρα την πέρασε χαζεύοντας το κινητό της. Προσαρμογή.

Μάζεψε τα πράγματα της, χαιρέτησε τον διευθυντή και κατέβηκε για την έξοδο. Βρήκε τους λύκους μπροστά της, να κλείνουν την είσοδο. Την περίμεναν. Ήταν ο Σκύλος με τους δυο κολλητούς του, τον Ψηλό και τον Γιάννη -αυτός δεν είχε παρατσούκλι.

Σταμάτησε να περπατάει. Έπειτα θυμήθηκε τη Φάιφερ. Πήρε θάρρος και πήγε προς την πόρτα.

"Τι έγινε, δασκαλίτσα, φεύγεις κιόλας;" της είπε ο Σκύλος και μπήκε στη μέση.

"Τι κάνετε;" είπε εκείνη προσπαθώντας να χαμογελάσει.

Περιμένουν να σε γαμήσουν.

"Λέγαμε, μήπως θες να 'ρθεις μαζί μας. Να σε βγάλουμε μια βόλτα στα μαγαζιά της περιοχής."

Και να σε γαμήσουν.

"Ίσως μια άλλη φορά, με περιμένουν σπίτι."

"Ο αντρούλης σου;"

"Ο αδελφός μου."

"Αχ, δεν έχει αντρούλη η κακομοίρα", είπε ο Ψηλός. Και γελάσανε.

"Μπορώ να περάσω;" έκανε η Άννα.

Ο Σκύλος μίλησε σιγά, στο αυτί της.

"Αν μου πιάσεις λίγο τον πούτσο θα σ' αφήσουμε."

Πιάσ' τον! Πιάσ' τον γερά! Ξερίζωσέ τον.

"Θέλω να φύγω."

"Έλα, λίγο, δεν θα πάθεις τίποτα."

"Θέλω να..." είπε η Άννα τρέμοντας πια.

Εκείνη τη στιγμή κατέβηκαν τις σκάλες δυο συνάδελφοι της. Ο Σκύλος τους είδε κι έκανε πιο πίσω.

"Όλα καλά;" είπε ο Γιώργος, που δίδασκε πληροφορική.

"Μια χαρά, φιλαράκι, εδώ, τα λέγαμε με την... κυρία."

"Άννα, θες να σε πάμε κάπου;"

"Ναι, ευχαριστώ."

Η αγέλη παραμέρισε. Ο Σκύλος της έκλεισε το μάτι καθώς περνούσε δίπλα του. Έξω οι συνάδελφοι της είπαν τα ίδια με τον διευθυντή. Θα 'ταν καλύτερο για 'κείνη να έφευγε.

"Ούτε άντρες δεν τα βγάζουν πέρα εδώ", έκανε ο Γιώργος καθώς την έβαζε στο αυτοκίνητο της.

~~

Ήθελε να κλάψει, αλλά συγκρατήθηκε. Όταν μπήκε στο σπίτι, βρήκε τον Στέλιο να κλαίει.

"Τι έπαθες;" Ήταν κατουρημένος.

"Ο κακός άνθρωπος πήγε τη μαμά στον ουρανό".

Τη μητέρα της Άννας την είχαν δολοφονήσει. Κάποιος προσπάθησε να της πάρει την τσάντα. Εκείνη αντιστάθηκε. Ο "κακός άνθρωπος" τη μαχαίρωσε. Μέρα μεσημέρι. Μόνο ένα χτύπημα, αλλά βρήκε αρτηρία. Πέθανε από αιμορραγία πριν πάει το ασθενοφόρο. Τότε η Άννα ήταν δεκαεφτά χρονών. Ο Στέλιος είκοσι δύο -με μυαλό τρίχρονου. Και δεν το ξεχνούσε.

Τον παρηγόρησε, του μίλησε για την αγκαλιά του Θεού, τον καθάρισε και τον έβαλε για ύπνο, αφού του υποσχέθηκε ότι θα τον πήγαινε για παγωτό την επομένη, που ήταν Σάββατο.

Πήγαν στο Πασαλιμάνι. Του Στέλιου του άρεσε να κοιτάζει τη θάλασσα. Πίστευε ότι ο μπαμπάς του θα έβγαινε αποκεί μέσα. Η μάνα του στον ουρανό, ο πατέρας στη θάλασσα. Η αδελφή στη γη.

Καθώς πήγαιναν για το αυτοκίνητο η Άννα πρόσεξε μια θορυβώδη ομάδα νέων. Της θύμισαν τον Σκύλο.

Για κοίτα καλύτερα.

Κοίταξε. Αντιλήφθηκε ότι πράγματι ήταν κι εκείνος ανάμεσα τους.

"Προχώρα!" είπε στον Στέλιο και τον τράβηξε πιο δυνατά απ' όσο ήθελε - και έπρεπε. Εκείνος στύλωσε τα πόδια του κάτω. Έτσι έκανε όταν τον ζόριζαν.

"Μη τραβάς, μη τραβάς", της είπε.

"Πάμε, Στελάκο μου, πάμε."

"ΜΗ ΤΡΑΒΑΣ ΜΗ ΤΡΑΒΑΣ ΜΗ"

Όλοι γύρισαν να τους κοιτάξουν. Τους είδε κι ο Σκύλος. Πήγε χαμογελώντας κοντά τους.

"Μπα, μπα, τι έχουμε εδώ; Βγήκε η δασκαλίτσα βόλτα στο λιμάνι; Γάβρος είσαι;"

Παρατήρησε τον Στέλιο από πάνω μέχρι κάτω.

"Ο αδελφούλης σου είναι αυτός;"

"Με λένε Στέλιο."

"Γεια σου, Στέλιο", είπε και του έδωσε το χέρι. Ο Στέλιος δεν έκανε χειραψίες. "Εγώ είμαι μαθητής της αδελφής σου. Και την αγαπώ πολύ."

"Με λένε Στέλιο", έκανε εκείνος και κοίταξε αλλού.

"Ο αδελφούλης σου είναι βλαμμένος;"

"Μην τον λες έτσι", είπε η Άννα.

"Με λένε Στέλιο."

"Συγγνώμη, δασκαλίτσα, δεν ήθελα να προσβάλω το βλαμμένο σου."

"Εσύ είσαι βλαμμένος", του είπε η Άννα.

Ο Σκύλος γέλασε.

"Πω πω, προσβολή."

"Αλήθεια", του είπε η Άννα. "Πόσων χρονών είσαι και πηγαίνεις ακόμα σχολείο; Το όνομα σου έμαθες να το γράφεις;"

Πες του κι άλλα, κάν' τον σκουπίδι.

Ο Σκύλος είχε γουρλώσει τα μάτια.

"Πέρα απ' το να μαχαιρώνεις μετανάστες ξέρεις τίποτα άλλο; Να διαβάζεις ξέρεις;" συνέχισε η Άννα. "Ένα σκουπίδι είσαι, τίποτα άλλο, σκουπίδι."

Δεν γελούσε πια. Ούτε μίλησε. Μόνο μίσος.

Η Άννα τράβηξε τον Στέλιο, που ακολούθησε πειθήνια αυτή τη φορά.

Μπήκαν στο αυτοκίνητο. Ο Σκύλος τους κοιτούσε. Η Άννα έβαλε μπρος και πατώντας τέρμα το γκάζι οδήγησε κατά πάνω του.

Πάτα τον, πάτα το σκουπίδι.

Ο Σκύλος πετάχτηκε στην άκρη την τελευταία στιγμή βρίζοντας. Οι φίλοι έτρεξαν να δουν τι είχε γίνει. Η Άννα έβαλε δευτέρα και τρίτη, έφυγε. Και γελούσε. Το είχε ευχαριστηθεί.

Αν τον πατούσες θα 'ταν καλύτερο.

~~

Μπήκαν στο σπίτι κι έκατσαν να δουν τηλεόραση. Ο Στέλιος λάτρευε να βλέπει διαφημίσεις -και μόνο. Όταν ξεκινούσε το κανονικό πρόγραμμα της έλεγε ν' αλλάξει κανάλι, μέχρι να βρούνε διαφημίσεις.

Όταν τον πήγε για ύπνο τη ρώτησε αν έχουν Έψα στον ουρανό.

"Τα πάντα έχουν."

"Έχουν και κακούς; Εκείνος ήταν κακός."

"Όχι, τους κακούς τους κρατάμε εδώ."

"Γιατί;"

"Γιατί... Γιατί έτσι. Κοιμήσου."

Κοίταξε το ρολόι. Είχε πάει έντεκα. Κάποιες φορές αισθανόταν σαν να είχε την κηδεμονία ενός σκύλου. Τόση ευθύνη, καμία εξέλιξη. Αλλά οι σκύλοι πεθαίνουν στα δεκατέσσερα. Ο Στέλιος θα ζούσε άλλα τριάντα, πενήντα, εξήντα χρόνια. Απελπίστηκε σαν το σκέφτηκε.

Όχι, δεν ήθελε να έχει την ευθύνη ενός ανθρώπου μέχρι να γεράσει.

Ήθελε να ζήσει κανονικά. Τι σήμαινε κανονικά; Δεν ήξερε. Αλλά ούτε μπορούσε να τον βάλει σε ίδρυμα. Ο Θεός τής τον είχε εμπιστευτεί.

Έβαλε ένα ποτήρι κρασί κι έναν καμβά 50X70 στο καβαλέτο. Ξεκίνησε να ζωγραφίζει άσκοπα, χωρίς να σκέφτεται.

Κατάλαβε, αρκετή ώρα μετά, ότι έφτιαχνε ένα ερωτικό. Μια γυναίκα στα τέσσερα και πίσω της ο εραστής της. Ντράπηκε. Το άφησε κάτω και πήγε να πλύνει τα δόντια της. Πριν πέσει στο κρεβάτι πέρασε και του έριξε μια ακόμα ματιά. Της άρεσε. Αν του έβαζε περισσότερο χρώμα και...

Πήγε να κοιμηθεί.

~~{~~

Μέχρι την Πέμπτη δεν τους ξαναείδε. Ήταν ήσυχες μέρες. Πήγε να εξομολογηθεί. Είπε ότι άκουγε τον δαίμονα ξανά.

"Προσευχήσου και θα φύγει", είπε ο πάτερ Νικόλας.

Δεν θες να φύγω, Αννούλα, δεν θες.

Δεν είπε στον πατέρα ότι άκουγε τη φωνή του ακόμα και μέσα στην εκκλησία.

~

Την Πέμπτη πήγε στο λύκειο έτοιμη για όλα.

"Δεν θα τους δώσω σημασία", έλεγε και ξανάλεγε στο αυτοκίνητο.
"Τρέφονται απ' τον φόβο μου. Αν αδιαφορήσω θα βαρεθούν."

*Ωραία ψυχολογικά παραμύθια.
Στο ίντερνετ τα διάβασες;*

Η κατάσταση στο γάμμα δύο ήταν διαφορετική -παράξενη. Ο Στέργιος πίσω κι ο μεσήλικας ήταν ίδιοι. Αλλά οι άλλοι πέντε ήταν υπερβολικά... ήσυχοι. Αυτό την τρόμαξε περισσότερο.

Κάποια στιγμή ο Σκύλος σήκωσε το χέρι του για να μιλήσει. Δεν είχε ακουστεί μέχρι εκείνη τη στιγμή.
"Κυρία Άννα, θέλω να σου ζητήσω συγνώμη, ξέρεις, για τις μαλακίες που είπα, ξέρεις και για τα... Εντάξει, το 'πιασες."
"Σ' ευχαριστώ", του είπε και χαμογέλασε.

Έσκυψε πάλι στο κινητό της. Έκανε ότι σκρόλαρε, ενώ σκεφτόταν: "Είδες; Κι ο άγιος φοβέρα θέλει."

Πόση φοβέρα θέλει, Μισέλ;

Ξεκίνησε να γράφει μια σημείωση στον εαυτό της. Δεν πρόσεξε τα κρυφά χαμόγελα και τα μηνύματα που αντάλλαζαν οι τρεις, ο πυρήνας της αγέλης, τις ψιθυριστές λέξεις που έκρυβαν πίσω απ' την παλάμη. Ο Στέργιος πίσω κρυφάκουγε.

Χτύπησε το κουδούνι, την ώρα που έκανε ένα τεστ στο facebook. Σηκώθηκε, χαιρέτησε και βγήκε. Ήταν χαρούμενη.

Χτύπησε την πόρτα του διευθυντή.
"Τι έγινε πάλι;" έκανε αυτός.
"Όλα καλά", του είπε. "Τα βρήκαμε."
"Ναι, ε;"

Κατέβηκε τις σκάλες, ενώ έψαχνε στην τσάντα για τα κλειδιά της. Τότε την αρπάξανε.

Την τράβηξαν σ' ένα δωμάτιο που χρησίμευε ως αποθήκη. Προτού προλάβει να καταλάβει τι γινόταν της έκλεισαν το στόμα με ταινία. Τότε μόνο τους είδε.

Ο Ψηλός την κρατούσε με τα χέρια πίσω απ' την πλάτη. Ο Γιάννης τής είχε κλείσει το στόμα, με την παλάμη στην αρχή, μετά με την ταινία. Την έπιασε ο ένας απ' το ένα χέρι, ο άλλος απ' τ' αριστερά.

Ήταν ένας πίνακας του Θεόφιλου που της άρεσε. Η Ελλάδα ημιθανής, να τη βαστάνε ο Κοραής απ' τη μια κι ο Φεραίος απ' την άλλη. Η ζωγραφική του Θεόφιλου είχε ένταση. Ναΐφ ήταν, αλλά...

"Δασκαλίτσα, σου είπα ότι θα κάνουμε καλή παρέα."

Ο Σκύλος στεκόταν μπροστά της.

Προσπάθησε να ξεφύγει, αλλά την κρατούσε ένας άντρας από κάθε πλευρά (ο Κοραής, ο Φεραίος). Τη γυρίσανε με πρόσωπο στον τοίχο.

Ο Σκύλος κόλλησε πίσω της και της είπε: "Είμαι σκουπίδι, ε; Σ' έχει γαμήσει ποτέ σκουπίδι; Τρία σκουπίδια;"

Έβαλε τα δυνατά της, σπρώχνοντας και κλωτσώντας όπου μπορούσε. Τους δυσκόλεψε, ήταν πιο δυνατή απ' όσο περίμεναν. Ο Σκύλος τής κοπάνησε το κεφάλι στον τοίχο και την πίεσε, τόσο δυνατά που άκουσε το κρανίο της να τρίζει και ζαλίστηκε.

"Χαλάρωσε. Δεν θα το αποφύγεις ό,τι κι αν κάνεις. Θα σου βγάλω την ταινία. Μ' αρέσει να σ' ακούω ν' αναστενάζεις. Έτσι και φωνάξεις, θα σου σπάσω το κεφάλι. Κατάλαβες; Χαλάρωσε κι απόλαυσε το."

Της έβγαλε την ταινία και της πίεσε το κεφάλι στον τοίχο. Της σήκωσε τη φούστα, της έσκισε το καλσόν και της κατέβασε το εσώρουχο. Δεν του ζήτησε να σταματήσει, ούτε τον παρακάλεσε. Μόνο ξεκίνησε να προσεύχεται.

"Δέξαι μου τὰς πηγὰς τῶν δακρῶν, ὃ νεφέλαις διεξάγων τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ..."

"Δεν σ' ακούει ο θεός σου", της είπε ο Σκύλος, ενώ ξεκούμπωνε το παντελόνι του.

"Κάμφθητί μοι πρὸς τοὺς στεναγμοὺς τῆς καρδίας, ὃ κλίνας τοὺς οὐρανοὺς τῇ ἀφάτῳ σου κενώσει."

"Βούλωσ' το, βούλωσ' το", έκανε ο Σκύλος που δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί -και δεν του σηκωνόταν.

"Καταφιλήσω τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ἀποσμήξω τούτους δὲ πάλιν τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βοστρύχοις..."

"Σκάσε!"

Την κοπάνησε στον τοίχο κι η Άννα βόγκηξε. Του άρεσε αυτό. Τότε άνοιξε η πόρτα.

"Σταματήστε!" είπε εκείνος που στεκόταν απέξω. Με την άκρη του ματιού της είδε τον Στέργιο. "Σταματήστε. Παίρνω τους μπάτσους."

"Σπάσε, γύφτουλα, θα σε τσακίσουμε", του είπε ο Σκύλος.

"Δε φεύγω. Παίρνω τους μπάτσους."

Η Άννα, με το κεφάλι κολλημένο στον τοίχο και το εσώρουχο στους αστραγάλους, σκέφτηκε μόνο: "Δεν τραυλίζει."

"Αρχίδι", φώναξε ο Ψηλός και τον χτύπησε στο πρόσωπο.

Ο Στέργιος έπεσε πίσω. Η Άννα βρήκε την ευκαιρία να ξεφύγει. Αλλά έτσι όπως ήταν το καλσόν της μπερδεύτηκε κι έπεσε. Συνέχισε να σέρνεται προς την έξοδο.

Απ' τον πάνω διάδρομο ακούστηκαν πόρτες ν' ανοίγουν κι η φωνή του διευθυντή. Ο Ψηλός κι ο Γιάννης έφυγαν αμέσως. Ο Σκύλος κοντοστάθηκε.

"Δεν τελειώσαμε", είπε στην Άννα. "Θα βρούμε πού μένεις με το βλαμμένο σου."

Κλώτσησε τον Στέργιο κι έφυγε τρέχοντας. Εκείνος σηκώθηκε με δυσκολία και βοήθησε την Άννα να σηκωθεί.

"Είστε καλά, κυρία Άννα;" της είπε.

"Χάρη σε σένα. Είσαι ένας άγγελος του Κυρίου."

Κατέβηκαν τρεις καθηγητές με τον διευθυντή. Είδαν την Άννα αναμαλλιασμένη, με τα ρούχα σκορπισμένα. Και τον τσιγγάνο να την κρατάει. Του όρμησαν να τον δείρουν. Η Άννα μπήκε ανάμεσα τους.

"Δεν το έκανε αυτός", τους είπε.

"Ποιος;"

Τη βοήθησαν ν' ανέβει στο γραφείο. Ο Στέργιος περίμενε απέξω. Η Άννα είπε τι είχε συμβεί. Ο διευθυντής έσφιξε τα δόντια.

"Γι' αυτό δε σ' ήθελα εδώ. Κατάλαβες;"

Κατάλαβες, αρνάκι;

Τα λόγια του ήταν χειρότερα κι από βιασμό.

"Εγώ είμαι το πρόβλημα; Αυτοί..."

"Εσύ είσαι. Έρχεσαι μες στους λύκους και τους προκαλείς να σε φάνε."

"Τι; Τι λες;" Σηκώθηκε όρθια. "Δεν τους προκάλεσα, δεν έκανα..."

"Τους προκαλείς. Γιατί είσαι αθώα. Τους προκαλείς περισσότερο έτσι."

Γιατί είσαι παρθένα κι αθώα σαν αμνός.

"Δεν είμαι", του είπε.

"Τι δεν είσαι;"

"Δεν είμαι αμνός."

Τι είσαι;

Το βλέμμα της θα μπορούσε να του βάλει φωτιά εξ αποστάσεως.

"Δεν καταλαβαίνω τι λες", της είπε ο διευθυντής κι έψαξε στο συρτάρι για τα τσιγάρα του.

"Δεν θα πάρετε την αστυνομία; Δεν θα το καταγγείλετε στη δευτεροβάθμια;" Εκείνος άναψε τσιγάρο. "Τι θα κάνετε;"

Της έβαλε μπροστά της την εθελούσια.

"Φύγε", της είπε. "Για το καλό σου, φύγε."

Τρέχα να κρυφτείς, αρνάκι.

"Δεν θες να μπλέξεις", του είπε με περιφρόνηση.

"Άκου..." Ξέχασε τ' όνομα της για λίγο. "Άκου, Άννα. Θέλω πέντε χρόνια να βγω στη σύνταξη. Δεν έχω καμιά όρεξη να το παίζω oh captain my captain. Και όχι, δεν θέλω να μπλέξω με αστυνομίες, με ανακρίσεις και με τους φίλους του Σταθάκη. Εγώ σου το 'πα ότι δεν μπορείς να τα βγάλεις πέρα εδώ μέσα, δεν στο 'πα;"

"Μου το 'πες", έκανε η Άννα πιο ψυχρά κι από φίδι.

"Ωραία."

Έψαξε να βρει ένα μέρος να σβήσει το τσιγάρο του, που το 'χε καπνίσει με δυο ρουφηξιές. Το πέταξε στο ποτήρι του.

"Νομίζεις ότι αν μπλέξεις μ' αυτούς θα ξεμπλέξεις; Είναι μαχαιροβγάλτες. Τον άλλον, τον τραγουδιστή, τον σκότωσαν στη μέση του δρόμου κι η αστυνομία δεν έκανε τίποτα. Κι ο δολοφόνος είναι στο σπιτάκι του, περιμένει να τελειώσει η δίκη. Νομίζεις ότι θα νοιαστούν για σένα και τον υποτιθέμενο βιασμό σου;"

"Υποτιθέμενο;"

"Καλά. Πήγαινε στην αστυνομία. Θα σου φερθούν με το γάντι."

"Υποτιθέμενο;"

Ο διευθυντής σηκώθηκε όρθιος κι αυτός.

"Φύγε, Άννα. Κάτι θα βρεις να κάνεις. Κάνε φροντιστήρια. Μην μπλέκεις περισσότερο τα πράγματα."

Ου μπλέξεις, αρνάκι.

Η ενδεκάτη εντολή.

Η Άννα κοίταξε πίσω απ' το κεφάλι του διευθυντή. Στον τοίχο είχε μια εικόνα του Χριστού, γαλανομάτη και ξανθού.

Γύρνα και το άλλο μάγουλο, αρνάκι.

"Ο Χριστός δεν γέλασε ποτέ", είπε στον διευθυντή. Εκείνος δεν φάνηκε να καταλαβαίνει τη σύνδεση. "Αλλά θύμωσε. Εξοργίστηκε και μπήκε στον Ναό με το μαστίγιο. Μπορώ να βρω κι εγώ μαστίγιο."

"Τι λες;"

"Καί ποιήσας φραγγέλλιον έκ σχοινίων."

"Τι;"

"Φραγγέλλιο. Μαστίγιο."

Η Άννα γύρισε και πήγε προς την πόρτα. Ο διευθυντής έτρεξε και την πρόλαβε.

"Θα σε βάλω σε αναρρωτική άδεια", της είπε. "Μπορώ να σε καλύψω μέχρι τα Χριστούγεννα."

*Άγια νύχτα σε προσμένουν,
μεεεεεε χαρά*

"Αλλά μετά θα πρέπει να φύγεις. Δεν γίνεται αλλιώς."

"Σας ευχαριστώ. Είστε τόσο καλός."

Βγήκε και του έκλεισε την πόρτα στα μούτρα.

Ο Στέργιος περίμενε απέξω. Το μάτι του είχε αρχίσει να πρήζεται.

"Σ' ευχαριστώ, Στέργιο. Είσαι ο πιο γενναίος άνθρωπος που έχω γνωρίσει."

"Δε-δε-δε", ξεκίνησε να λέει εκείνος.

"ΕΙΣΑΙ! Μην το ξεχάσεις ποτέ αυτό. Είσαι."

Της είπε ότι φοβόταν. Όχι για τον εαυτό του. Φοβόταν για 'κείνη.

"Μη φοβάσαι, Στέργιο. Ήγγικεν η ώρα να φοβηθούν κάποιοι άλλοι. Αλίμονο σ' εκείνους που αντιμετωπίζουν την οργή του αμνού."

Ναι, Άννα, ναι,

ήρθε η ώρα του κυνηγού.

~~~~~

3.Κυνηγός

1 Υπάρχει καιρός για κάθε πράγμα κάτω από τον ουρανό.

2 Καιρός να γεννιέται κανείς, και καιρός να πεθαίνει.

3 Καιρός να φονεύει, και καιρός να γιατρεύει.

8 Καιρός να αγαπήσει, και καιρός να μισήσει·

καιρός πολέμου, και καιρός ειρήνης.

Εκκλησιαστής, 3

She's a Killer Queen

Gunpowder, gelatin

Dynamite with a laser beam

Guaranteed to blow your mind

Anytime

The Queen

Baby did a bad bad thing

Chris Isaak

~~~~~

Δεν πήγε στην αστυνομία. Ο διευθυντής είχε δίκιο σ' αυτό, τους ήξερε, γιατί σκεφτόταν σαν κι εκείνους. Θα την ταπεινωναν και θα έκαναν μια υποτιθέμενη ανάκριση για τον υποτιθέμενο βιασμό της.

Όμως δεν θα τ' άφηνε έτσι. Θα τους έκανε να πονέσουν.

Έγλειψε τα χείλη της σαν να γεύονταν το αίμα τους. Το καλό και το κακό, ο Θεός κι ο Διάβολος, υπάρχουν σε κάθε άνθρωπο. Αλλά κάποιες φορές χρειάζεσαι πιο πολύ τον Διάβολο.

*Ναι, Άννα,
ήρθε η ώρα μου,
η ώρα μας.*

Ήταν βέβαιη ότι θα έπαιρνε εκδίκηση. Όμως έπρεπε να βρει τον τρόπο. Έκατσε άγρυπνη να το σκέφτεται ως το πρωί. Θα χρησιμοποιούσε το βάρος τους για να τους ρίξει.

Άνοιξε τον υπολογιστή, έψαξε για λίγο και παράγγειλε ό,τι χρειαζόταν. Αυτό ήταν το εύκολο.

Baby did a bad bad thing

Έπειτα ανέβηκε στο πατάρι και κατέβασε την κούτα με τα πράγματα του πατέρα της. Κάτω από ένα αγαλματίδιο του Στάλιν βρήκε αυτό που έψαχνε.

Ο αδελφός της στεκόταν πίσω της.

"Θα γυρίσει ο μπαμπάς;"

"Όχι, Στέργιο, δεν θα γυρίσει. Ακόμα."

"Με λένε Στέλιο."

"Το ξέρω, συγγνώμη. Πήγαινε για ύπνο."

"Έχει ήλιο."

Κοίταξε στο παράθυρο. Είχε ξημερώσει. Αλλά δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Του έδωσε πρωινό κι έκατσε στο σχεδιαστήριο. Σήκωσε τον ερωτικό πίνακα. Τον χρωμάτισε έτσι όπως θα το έκανε ο Ματς. Της άρεσε η καινούρια Άννα.

~{~

Ο διευθυντής είχε ησυχάσει. Η Μόνου δεν είχε εμφανιστεί μια βδομάδα. Το είχε πάρει απόφαση ότι δεν ταίριαζε εκεί μέσα, έτσι νόμιζε.

Κοιτούσε το κινητό του όταν άνοιξε η πόρτα.

"Ορίστε, παρακαλώ", είπε στη γυναίκα που είχε μπει.

"Ήρθα για το μάθημα μου."

Κόλλησε να την κοιτάει για τέσσερα -ακριβώς- δευτερόλεπτα. Μετά τινάχτηκε πίσω λες και τον είχαν χτυπήσει με τσεκούρι στο κεφάλι. Είπε μόνο: "Ε;"

Ήταν η Άννα. Με κοντό καρέ, βαμμένα πυρρόξανθα μαλλιά, όπως η Φάιφερ στην Ασυμβίβαστη Γενιά. Έντονο μακιγιάζ και κόκκινο της φωτιάς κραγιόν.

Φορούσε ένα λεπτό παλτό ως τα γόνατα, αλλά φαινόταν το διχτυωτό καλσόν κι οι οκτάποντες γόβες.

Baby did a bad bad thing

"Άννα;"

"Ήρθα για το μάθημα μου."

"Έτσι;"

"Εσείς μου είπατε ότι τους προκαλώ με την αθωότητα μου."

Ο διευθυντής προσπάθησε ν' ανάψει τσιγάρο, αλλά τα χέρια του έτρεμαν. Τα πέταξε στο γραφείο.

"Δεν μπορείς να πας έτσι εκεί μέσα. Δεν... Μα τι στο διάολο κάνεις εδώ; Σου είπα να..."

"Πάω για μάθημα."

"Δεν καταλαβαίνω. Δεν μπορώ να σας καταλάβω εσάς τις γυναίκες."

"Είναι απλό. Γιατί μπερδεύεστε; Είμαστε όλες πουτάνες."

Τον άφησε με ανοιχτό στόμα και πήγε στο γάμμα δύο.

~~

Στην τάξη οι μαθητές μιλούσαν για ποδόσφαιρο. Όταν άνοιξε η πόρτα και την είδαν γούρλωσαν τα μάτια. Ακόμα κι ο μεσήλικας.

"Καλησπέρα σας, παιδιά. Σήμερα θα κάνουμε ένα ξεχωριστό μάθημα..."

Που θα το θυμάστε για πάντα.

Ο Σκύλος γύρισε κι είπε στον Ψηλό: "Η δασκαλίτσα τα 'παιξε."

"Ησυχία, παρακαλώ." Παραδόξως όλοι την άκουσαν. "Σήμερα θα μιλήσουμε για τον ερωτισμό στην τέχνη." Έκανε μια μικρή παύση. "Κι ό,τι άλλο προκύψει." Και τους έκλεισε το μάτι.

Έπειτα έβγαλε το παλτό της.

Φορούσε ένα λαστέξ κόκκινο φορεματάκι, τόσο εφαρμοστό και κοντό που έμοιαζε με φαρδιά ζώνη. Οι διχτυωτές κάλτσες κρατιούνταν με ζαρτιέρες. Το στήθος της, παρότι μικρό, ασφυκτιούσε. Μισή ρώγα ήταν σε κοινή θέα.

Baby did a bad bad thing

Κανείς απ' τους μαθητές δεν μίλησε.

"Αλλά να ξέρετε", συνέχισε η Άννα, "πως όσοι θέλουν να μείνουν στο μάθημα θα πρέπει να συμμετέχουν, να πάρουν μέρος δημιουργικά."

Άνοιξε την τσάντα κι έβγαλε ένα μαστίγιο ιππασίας, με καρδιά στην κορυφή, κι ένα ακόμα, δερμάτινο. Τους κοίταξε όλους έναν έναν. Εκείνοι κάθονταν ήσυχoi σαν παιδιά του νηπιαγωγείου μπρος σε αυστηρή δασκάλα. Όταν έβγαλε κι έναν δονητή ακούστηκαν φωνές έκπληξης.

"Οπότε, όποιος δεν θέλει να συμμετέχει έχει το δικαίωμα να φύγει. Τώρα. Χωρίς απουσία. Στέργιο;"

Εκείνος θυμήθηκε τα λόγια της. "Η οργή του αμνού". Σηκώθηκε κι έφυγε χωρίς να μιλήσει. Ο μεσήλικας τον ακολούθησε σχεδόν αμέσως.

"Ωραία όλ' αυτά", είπε καθώς έβγαινε, "αλλά καλύτερα να πάω να δω τον Θρύλο."

*Τρέχα στη γυναικούλα σου,
γεροντάκι.*

Οι άλλοι πέντε το σκεφτήκαν λίγο παραπάνω. Όσπου κάποιος είπε: "Πάμε να φύγουμε, μαλάκες. Η τύπισσα τα 'χει παίξει. Τζάμπα μπλέξιμο."

Ου μπλέξεις

Σηκώθηκε. Τον ακολούθησε άλλος ένας. Πήγε να κάνει το ίδιο κι ο Γιάννης, αλλά τον συγκράτησε ο Σκύλος.

"Θα περάσουμε καλά", του είπε. "Μην είσαι κότα."

Κι έκατσε πάλι.

Είχε μείνει στην τάξη μόνο η τριάδα του υποτιθέμενου βιασμού. Η Άννα πήγε και κλείδωσε την πόρτα. Γύρισε απότομα, κι είπε ναζιάρικα σαν να έπαιζε σε πορνοταινία: "Λοιπόν, αγοράκια; Θα το γλεντήσουμε;"

Ο Σκύλος χειροκρότησε. Οι άλλοι χαμογέλασαν, αλλά φαινόταν στο πρόσωπο τους ότι είχαν αμφιβολίες.

"Μόνο δυο πραγματάκια χρειαζόμαστε ακόμα", είπε η Άννα και ψαχούλεψε την τσάντα. Έβγαλε τρία ζευγάρια χειροπέδες, με ροζ φούντες.

Για μια στιγμή ανησύχησε κι ο Σκύλος. Το αριστερό του μάτι έκανε λίγα νευρικά τικ. Τον σκούνησε ο Ψηλός.

"Είμαστε τρεις εναντίον μιας μαλακισμένης", του είπε ο Σκύλος. "Πού κολλάς;" Κι έκανε να σηκωθεί, για να επιβληθεί.

"Μια στιγμή", του είπε η Άννα, σταματώντας τον. "Κάτι τελευταίο."

Έβγαλε απ' την τσάντα ένα Luger P08 και το έστρεψε πάνω τους. Ο Ψηλός κι ο Γιάννης πετάχτηκαν όρθιοι.

"Ίσως να ξέρετε τι είναι αυτό", τους είπε σηματοδύοντας τους έναν έναν. "Λούγκερ το λένε. Έχει μέσα οκτώ σφαίρες. Το 'φερε ο πατερούλης μου απ' τη Ρωσία."

Η φωνή της, γλυκιά και σεξουαλική, ακουγόταν πιο τρομαχτική κι από φωνή ανώμαλου Γκεσταπίτη.

She's a Killer Queen

Ο Ψηλός έκανε ένα βήμα προς την πόρτα. Η Άννα τον σημάδεψε κι άλλαξε τη φωνή της.

"Καλύτερα να μείνεις εκεί που είσαι", του είπε ξερά.

Έμεινε.

"Γιατί θα παίξουμε ωραία παιχνίδια", είπε με την άλλη φωνή.

Ναι, θανατηφόρα παιχνίδια.

"Δεν μπορεί να λειτουργεί αυτή η μαλακία", είπε ο Σκύλος.

Έστρεψε το πιστόλι πάνω του, στο στήθος του.

"Θες να δοκιμάσουμε;" του είπε με τη σέξι φωνή. "Οι Γερμανοί φημίζονται για τις μηχανές τους. Να πατήσω τη σκανδάλη να δούμε;"

Εκείνος άργησε να απαντήσει. Τελικά είπε όχι -πνιγμένο μες στα δόντια του.

"Ωραία", έκανε η Άννα. "Αν δεν θέλετε να δοκιμάσετε αυτοπροσώπως τη συνέπεια των ναζί που τόσο αγαπάτε θα πρέπει να βγάλετε τα ρούχα σας."

Γελάσανε κι οι τρεις. Η Άννα δεν γελούσε.

"Τώρα!" φώναξε και σημάδεψε τον Γιάννη.

Εκείνος ξεκίνησε να γδύνεται. Καθώς έβγαζε την μπλούζα του κοίταξε προς την πόρτα. Κι οι άλλοι δύο κοιτάζανε εκεί. Η Άννα γύρισε να δει τι βλέπουν. Στο μικρό παραθυράκι της πόρτας είχε βάλει το πρόσωπο του ο διευθυντής. Μετά προσπάθησε να την ανοίξει.

Η Άννα πήγε με το λούγκερ στο χέρι. Σημάδεψε λίγο πάνω απ' το υποτιθέμενο κεφάλι του και πάτησε τη σκανδάλη. Ο πυροβολισμός τούς έκανε όλους να σκύψουν. Η σφαίρα έφτιαξε στην πόρτα μια υπέροχη τρύπα στο μέγεθος καρυδιού. Ο διευθυντής έφυγε στα τέσσερα.

Η Άννα γύρισε χαμογελώντας προς την τριάδα.

"Λειτουργεί μια χαρά, πατερούλη", είπε γελώντας και τους σημάδεψε.

"Αλλά θα πρέπει να κάνουμε λίγο πιο γρήγορα. Έχετε δέκα δευτερόλεπτα για να γδυθείτε. Δέκα, εννιά, οκτώ, εφτά"

Έμειναν γυμνοί πριν τελειώσει το μέτρημα. Έμοιαζαν σαν τείχος σε ποδοσφαιρικό αγώνα γυμνιστών, έτσι όπως κάθονταν κρατώντας τ' απόκρυφα τους με τα δυο χέρια.

"Τι έγινε; Ντρέπεστε; Θέλω να δω το καυλί σας", τους είπε.

"Μαλακίες", έκανε ο Ψηλός και πήγε να κινηθεί προς το μέρος της.

Η Άννα πυροβόλησε στον τοίχο πίσω του.

"Έξι σφαίρες. Τώρα θα μου δείξετε;"

Πήραν τα χέρια τους.

"Όπως το περιμένα. Μικροί."

Χωρίς να σταματήσει να τους σημαδεύει γύρισε στο γραφείο, έπιασε τις ροζ χειροπέδες και τους τις πέταξε.

"Τώρα θέλω να φορέσετε αυτές, πίσω απ' την πλάτη, ο ένας στον άλλο."

"Κυρία Άννα, συγνώμη, αλλά... δεν..." ξεκίνησε να κλαψουρίζει ο Γιάννης.

Κλαίει το λυκάκι, κλαίει.

"Γιάννη, βάλε τις χειροπέδες στον Ψηλό."

Του τις φόρεσε. Έκανε το ίδιο και με τον Σκύλο.

"Έλα εδώ, Γιάννη".

Την πλησίασε.

"Πιστεύεις στον Θεό;" του είπε σημαδεύοντας τον στο κεφάλι εξ επαφής.

"Πιστεύω."

"Μπράβο. Στον Διάβολο πιστεύεις;"

Ο Γιάννης σκέφτηκε τι να απαντήσει.

"Πιστεύεις στον Διάβολο;" του φώναξε.

"Πιστεύω, πιστεύω."

"Ωραία. Τότε θ' ακολουθήσουμε τη λιτανεία του. Πάρε αυτό." Του έδωσε τον δονητή. "Τώρα πήγαινε στον αγαπημένο σου φίλο, τον Ψηλό."

Ο Γιάννης τον πλησίασε, με τον δονητή στο χέρι, σαν να κρατούσε λαμπάδα.

"Τι έγινε; Τι κάνεις;" είπε ο Ψηλός.

"Μην ανησυχείς", του είπε η Άννα. "Απλώς χαλάρωσε κι απόλαυσε το."

Και μετά στον Γιάννη. "Θέλω να του τον βάλεις στον κώλο."

"Τι; Α ΓΑΜΗΣΟΥ!" φώναξε ο ψηλός και της όρμησε. Η σφαίρα του λούγκερ τον βρήκε στο μηρό.

Ο δονητής έφυγε απ' τα χέρια του Γιάννη. Ο Ψηλός αιμορραγούσε στο πάτωμα. Ο Σκύλος είχε πέσει στα γόνατα.

Αλλά η Άννα δεν είχε ταραχτεί καθόλου.

Ουαί τοις ηττημένοις.

"Πέντε σφαίρες. Γιάννη. Θέλω να..."

Ο Γιάννης δεν την άκουγε.

"ΓΙΑΝΝΗ!"

Σήκωσε τα μάτια του.

"Θέλω να πάρεις το παιχνίδι μας. Παρ' το."

Ο Γιάννης πήρε τον δονητή.

"Και τώρα πήγαινε στον αγαπημένο μας Σκύλο."

Πήγε προς τον Σκύλο.

"Και ξέρετε τι πρέπει να κάνετε. Χωρίς καθυστέρηση. Στο ένα πατάω τη σκανδάλη. Πέντε, τέσσερα, τρία..."

Τότε ακούστηκε δυνατό χτύπημα στην πόρτα.

"Αστυνομία, πετάξτε το όπλο."

Η Άννα γύρισε να κοιτάξει. Η πόρτα άντεχε. Ο Σκύλος, που δεν είχε τις χειροπέδες κλεισμένες, ελευθερώθηκε, της όρμηξε απ' το πλάι και την έριξε κάτω. Η Άννα απ' το πάτωμα τον κλώτσησε στο κεφάλι με τα τακούνια. Κι είχε δυνατά πόδια. Το μισό φρύδι του Σκύλου ξεκόλλησε.

Η Άννα έπιασε το όπλο κι όπως εκείνος σηκωνόταν πάλι για να της ορμήσει τον πυροβόλησε στην κοιλιά. Η σφαίρα τον πήρε ξώφαλτσα, αλλά τον έριξε πίσω.

Τον καβάλησε και του έβαλε το λούγκερ στο μέτωπο.

"Αν πιστεύεις σε κάτι, προσευχήσου τώρα".

"Δεν θα το κάνεις", της είπε ο Σκύλος. "Δεν θα σ' αφήσει ο θεός σου."

"Αλλά θα μ' αφήσει ο Διάβολος."

Σ' αφήνω, καν' το, καν' το!

Η Άννα πάτησε τη σκανδάλη.

Ακούστηκε μόνο ένα κλικ κι ο βορβορώδης ήχος απ' τα έντερα του Σκύλου που χέστηκε πάνω του. Το λούγκερ δεν ήταν και τόσο αξιόπιστο τελικά.

Πάτα πάλι, πάτα πάλι.

Τα ΕΚΑΜ έσπασαν την πόρτα εκείνη τη στιγμή και μπήκαν μέσα φωνάζοντας. Η Άννα άφησε τ' όπλο να πέσει.

~~

Οι αστυνομικοί είδαν ένα θέαμα που θα διηγούνταν για πολύ καιρό στους συναδέλφους τους.

Ένα γομάρι γυμνό, με το πόδι ματωμένο, κάτω. Ένας άλλος, πάλι γυμνός, να τρέμει στον τοίχο. Και στο κέντρο της σκηνής το πιο αλλοπρόσαλλο. Ένας ακόμα κάτω, ματωμένος και χεσμένος. Κι απάνω του να κάθεται μια αδύνατη ξανθιά ντυμένη σαν πορνοστάρ.

Κι υπήρχε ακόμη, έτσι έγραψαν στην αναφορά, μια μυρωδιά στον χώρο. Σαν θειάφι ή κλούβιο αυγό.

Αυτό που δεν έγραψαν στην αναφορά, ούτε το διέδωσαν πολύ, μόνο εμπιστευτικά το είπαν στους πολύ δικούς τους ανθρώπους ή το είδαν στον ύπνο τους μετά, ήταν πως όση ώρα βρίσκονταν εκεί μέσα άκουγαν κάτι, άκουγαν κάτι μέσα στο κεφάλι τους, άκουγαν μια φωνή σαν γρατζούνισμα στη ραχοκοκαλιά τους, να τους προκαλεί να κάνουν όλα όσα θέλουν να κάνουν.

~{~

"Έψα, θα πιω;"

"Θα πιεις, Στέλιο. Αύριο"

"Η Άννα πήγε στον ουρανό;"

"Δεν πήγε."

"Στη θάλασσα;"

"Όχι, Στέλιο, θα γυρίσει η Άννα."

"Κανείς δεν γυρνάει."

"Η Άννα θα γυρίσει. Κοιμήσου."

Η Σούζι τον σκέπασε κι άναψε το νυχτερινό φως. Έπειτα πήγε να δει τηλεόραση. Σιγοτραγουδούσε. Ο δικηγόρος της Άννας της είχε στείλει μήνυμα ότι θα έπαιρνε αύξηση.

~~

Η Άννα έφαγε 30 χρόνια. Η δικαστής δεν έλαβε ως ελαφρυντικό τον "υποτιθέμενο βιασμό".

Όμως η υπόθεση της έγινε viral απ' την πρώτη μέρα. Το #freeanna ήταν το πιο δημοφιλές hashtag καθ' όλη τη διάρκεια της δίκης. Κάθε κανάλι και εφημερίδα, κάθε site, έγραφε για τη δασκάλα ζωγραφικής που τιμώρησε τους βιαστές της.

Η Άννα, σε μια ιντερνετική μέρα, έγινε παγκόσμια ηρωίδα των γυναικών που αντιστέκονται. Κάθε φεμινιστικός σύλλογος, κάθε διάσημη γυναίκα,

από τη Μαντόνα μέχρι την πρωθυπουργό της Ρωσίας, την υποστήριξαν δημόσια.

Μέσα στη φυλακή επικοινωνήσαν μαζί της οι σημαντικότεροι γκαλερίστες των μητροπόλεων.

"Μα δεν έχετε δει τι ζωγραφίζω", είπε σε κάποιον.

"Δεν έχει καμία σημασία. Βάλε μια τελεία σ' έναν καμβά και θα πουληθεί. Τώρα, που καίει."

Ο δικηγόρος της κατάφερε να της δώσουν άδεια να ζωγραφίζει μέσα στη φυλακή. Έκανε ερωτική τέχνη, όπως ο τελευταίος πίνακας που είχε φτιάξει. Η πρώτη της έκθεση έγινε στη Νέα Υόρκη, κι όλοι οι πίνακες πουλήθηκαν σε τιμές που θα ζήλευε κι ο Ρόθκο.

Η "δαιμονογραφία" της, ο χαμογελαστός Ιησούς, με τον τίτλο "Personal Jesus", αγοράστηκε από το MoMA, το μουσείο μοντέρνας τέχνης της Νέας Υόρκης.

Αφού εξέτισε τρία χρόνια, η ποινή της μετατράπηκε σε κατ' οίκον περιορισμό με βραχιολάκι. Δεν θα μπορούσε να πηγαίνει στις εκθέσεις της, αλλά θα έμενε στο καινούριο της σπίτι με τον Στέλιο, δίπλα στη θάλασσα. Και θα ζωγράφιζε.

Καθώς τη μετέφεραν εκεί, η Άννα σκεφτόταν ότι αν το λούγκερ δεν είχε πάθει αφλογιστία, αν είχε σκοτώσει τον Σκύλο, δεν θα έβγαινε ποτέ. Και δεν θ' άντεχε να ζει. Ίσως αυτή να ήταν η στιγμή που της μίλησε ο Θεός.

~~

Στις εκθέσεις της είχε πάντα το ίδιο κείμενο:

Υπάρχει καιρός για κάθε πράγμα κάτω από τον ουρανό.

Καιρός να γεννιέται κανείς, και καιρός να πεθαίνει.

Καιρός να φονεύει, και καιρός να γιατρεύει.

Καιρός να καταστρέφει, και καιρός να οικοδομεί.

Καιρός να κλαίει, και καιρός να γελάει

Καιρός να πενθεί, και καιρός να χορεύει.

Καιρός να αγαπήσει, και καιρός να μισήσει.

Καιρός πολέμου, και καιρός ειρήνης.

Υπάρχει καιρός για τον Θεό, και καιρός για τον Διάβολο.

~~~~

ΤΕΛΟΣ